„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionens Formand.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Nyheder sendes direkte til „Danskeren", Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertisemenet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Den ægproducerende Høne.

Missouri State Board of Agriculture har udsendt en interessant Bulletin for Maj angaaende „The silver-producing hen". Den gaar saa langt, at den kalder hende den „16 to 1" Høne, fordi hun fortærer 16 Gange sin egen Vægt af Føde om Aaret og hendes Æg koster i Gennemsnit 16 Cents Pundet. Derfra falder hun til at blive en „6 to 1" Høne, da hendes aarlige Ægproduktion er værd 6 Gange det, hendes Føde koster, og Æggene, hun lægger i et Aar, er 6 Gange hendes egen Vægt.

Om Føden.

Næste Aar vil der blive gjort Poultry Eksperiment paa Boardens Station med 45 Høns efter Henstilling af T. E. Orr, American Poultry Associations Sekretær. Han har raadet, at Hønsene vælges af bekendte æglæggende Racer. Føden, som anbefales, er: Majs, Havre, Hvede, Kløver, Kaffir Majs eller Sorghum, Klid, Kød, Grus, Skal og Ben — 10 Slags i alt. 6 af disse findes paa de fleste Farme og undertiden 7 eller 8 i en eller anden Form.

Majs skal ikke bruges i stort Maal i dette Eksperiment, som skal faa en Høne til at lægge Æg til 6 Gange sin egen Vægt i det kommende Aar. For een Ting er Majsen dyr Føde for Tiden, og den feder for stærkt. En Høne har været drevet til at lægge 2 Æg i 3 Dage for flere Dage paa Majsdiet, men Ægene er udsatte for at blive ufrugtbare, og Hønen bliver udsat for Sygdom.

Havre alene er ikke tilfredsstillende. Den fylder for lidt. Der er ingen Fare ved at fodre hel Havre, dersom der blot er Grus nok i Nærheden.

Til 80 Cents pr. Bushel er Hveden billig Føde. Giv Hønsene den bedste Hvede. Dersom De ønsker det bedste Resultat i Æglægning, saa giv ikke Hvedeaffald eller strumpen Hvede.

Kaffir-Majs alene eller blandet med Sorghum vil vedligeholde Hønens Appetit og tillige dens Sundhed.

Klid maa gives tør i Kasser og kan ogsaa bruges til Blanding med Kløver, Kødaffald o.s.v., og Hønsene bør til enhver Tid have Adgang til Klid. Det er en Regulator og har den Egenskab, at det neutraliserer enkelte Giftstoffer, som Hønen kan træffe at faa i sig, paa samme Tid som det er forholdsvis rigt.

Kløver maa der aldrig spares paa for indelukkede Høns. Faa den vejret godt og lagt op i Sække til Brug. Stær den fin og dump eller blød den og bland den derpaa med Benmel, Kødaffald og lidt Salt. Det er bedre at spilde lidt end ikke at fodre nok.

Kød maa i nogen Form udgøre en Del af Hønnens Ration. Ægget er rigt paa Albumin. Dersom Kød mangler, vil dette mangle, og Hviden bliver tynd og vandet. Albumin tilvejebringes ved at fodre hakket Kødaffald, Kød-Mel og tørret Blod.

Grus eller grov Sand er nødvendigt for indelukkede Høns.

Æggeskallene maa være tykke, om man skal kunne sikre sig et godt Marked. En Tiendedel af Skallen er Kalk, og man kan staa sig ved at betale 75 Cents pr. 100 Pund for Føden til Høns, som producerer Æg, der i Gennemsnit vejer hver to Oncer og som betales med 16 Cents Pundet.

Malet Ben styrker de voksende Kyllinger og holder Hønen i bedste Tilstand. En Høne vil forlade godt Korn og pikke malet Ben, ja endog for at pikke efter et Ben. Det viser, at der i hendes Natur er Krav for det.

* * *

Tabel over hvad det koster.

Ovenfor er sagt, hvad Høns skal fodres med, her er en Tabel over, hvad det koster at fodre 45 Høns i 360 Dage:

300 Pund Majs til 5c. pr. Pund	$1.87½
600 Pund Havre 1c. Pd.	6.00
400 Pund Hvede 1c. Pd.	4.00
300 Pund Kaffir Majs eller Sorghum 5c. Pd.	1.87½
400 Sorghum Klid 2c. Pd.	3.00
400 Sorghum Kløver 2c. Pd.	3.00
300 " Kødaffald, Kødmel, tørret Blod etc. 2½ c. Pd.	8.00
400 — fint Grus 5c. Pd.	2.00
200 — Østerskaller 2c. Pd.	2.25
200 — Malet Ben 2c. Pd.	4.00
	$36.00

Dette er gennemsnitlig 80 Pund Føde til hver Høne om Aaret. Rationen er grundet paa tidligere Forsøg i samme Linie. Den gennemsnitlige Pris paa Hønens Føde i ovenstaaende Tabel er 1 Cent Pundet eller 80 Cents Udlæg for hver Høne om Aaret. Hun er en „16 to 1" Høne; thi hun har ædt 16 Gange sin egen Vægt i et Aar. Dersom Hønnen vil svare til tidligere Record, vil hun for de 80 Cents producere 6 Gange sin egen Vægt i Æg eller 30 Pund. Sættes Gennemsnitsvægten af et Æg til 2 Unser og Prisen til 16 Cents Pundet, saa vil hun give en aarlig Profit af $4.80, minus hvad Føden koster, eller $4 i ren Fortjeneste.

* * *

Summa af Bulletinen.

Det foregaaende vil maaske synes for meget for mange, da Farmerer mener, at hans Høne gør det godt, naar den giver ham $1 Profit i Æg om Aaret. Men Mr. Orr ved, hvad han taler om, naar han giver de Data, som vi i Kortfed har angivet. At Hønsegaarde af Brown Leghorns, Barred Plymouth Rocks, Silver Laced og White Wyandottes etc. har proceret i Gennemsnit 30 Pund Æg pr. Høne om Aaret, det er vel stadfæstet. Mr. Orr paastaar, at i et Forsøg, som foretoges af ham selv og andre i 1893, gav 20 af de ledende Hønsegaarde gennemsnitlig 240 Æg pr. Høne, værd $4.80, og en Gaard naaede $5.02 pr. Høne, Ægene solgtes til mindre end 2 Cents Stykket.

Rationstabellen, som er givet, er værdifuld for Begynderen eller maaske for den gamle Hønseavler, som ønsker bedre Resultat, fordi den viser det Kvantum Føde, der er nødvendigt for hver Høne. Det kan derefter udregnes, eftersom man, har flere eller færre Høns.

Det viser Farmeren den store Forskel mellem Forsøgs Stations Fodring og hans gamle Maade. Det viser ogsaa Forskellen i Profitten. Han vil lægge Mærke til, at der for Majs, hans væsentligste Hønseføde, gives kun $1.87½ om Aaret. Derimod gives der $8 for Kødmel etc. og $8 for Grus, Østersskal og Benmel om Aaret til de 45 Høns. $16.25 spenderes for noget, som de fleste Farmere anser for uvæsentlig for Hønsenes Velfærd. Noget af det er maaske ikke absolut nødvendigt til Hønens Velfærd, men det forøger hendes Værdi.

Sluttelig en Bemærkning af Sekretær Orr:

„Jeg tror sikkert, at en Høne kan give en støn Profit paa en Ration af Korn alene. Jeg har intet at sige imod blød Føde, kogt eller dampet Føde. Man kan maaske forøge Ægproduktionen for en kort Tid ved saadan Føde, særlig i koldt Vejr. Jeg har givet denne Tabel over Foder som bedst for de fleste og særlig for Amateurer. Kartofler, Rødbeder, Kaal vil kunne erstatte flere af de nævnte Stoffer, og en Benmølle vil reducere Prisen for Kødaffald og Benmel".

Det store Indskud.

O. Andersen.

— „Folketidende." —

Det menneskelige Sind er — ved Synden — kommen til at bestaa af forskelligartede, ofte til ganske modsatte Sider virkende Kræfter. Det er Erkendelsen heraf, der hos et saa højt begavet Folk som de gamle Grækere afstødte de tunge Tanker om, at Livet i Virkeligheden er meningsløst. Hvad det bygger op med den ene Haand, river det ned med den anden, og hvad Mennesket dybest længes efter og helst af alt vilde eje, det viser sig at være svindende Fata Morgana, skuffende Indbildning.

Vi drømmer om Livets Herlighed som om en fager Kvindestikkelse — lidt efter lidt opløser det hele sig i en klam Sky.

Vi henter fra Fantasiens Vidunderland de skønneste Drømme om alt det, der skal komme og fylde vort Liv; men det gaar os som Pigerne, der vilde fylde Danaidernes bundløse Kar — det hele dryser ud og bliver til ingen Ting.

Vi drømmer om Glæden — og saa bliver Livet for os som for Prometeus en Bunke af Lidelser.

Slægt efter Slægt lægger Skuldre til Arbejdet, for om vi dog kunde naa op til den „straalende Top, hvorfra vi er sunkne, men atter skal op", og saa gaar det, som det gik Manden, der asede med fortvivlet Anstrængelse for at faa en Sten op paa Bjerget; naar han troede sig Maalet nærmest, rullede Stenen tilbage til Bjergets Fod, og han maatte begynde forfra.

Ja, saaledes kom den gamle Verdens aandfuldeste Folk til at se paa Livet, og saaledes kan Mennesker — ikke af de ringeste — ogsaa i vort Land og i vor Tid komme til at se paa det.

For nogle Aar siden var der en dansk Digter der sang om, at „der rinder Sorg af Roser røde."

Men da Grækerne maatte opgive selv at kunne naa op til det, de elskede saa inderligt: den Livets Harmoni, hvor alt er skønt og rent, da var det, de vinkede ad Manden fra Tarsus (Paulus), der følte sig i sikker Besiddelse af en Herlighed, som „intet Øje har set, intet Øre har hørt, og som aldrig har været anet af noget Menneskehjerte."

Og Røslerne om den er heller ikke forstummet endnu:

„Løft dit Hoved og tag din Daab
af det høje, det straalende Haab,
som over Verden hvælver
og i hver Livsgnist stælver."

Først naar alle de Kræfter i os, der duer noget, har underordnet sig den Guds Aand, i hois Billede vi er skabt, først da bliver Mennesklivet helt og fejrende.

Fire smaa, kendte Historier om Profeten Elisa skal der her henvises til for at oplyse, hvad det er for et enestaaende Indskud, Jesus Kristus har sat ind i Slægten.

— — — —

Der var en Gang en Jyde, som for første Gang besteg Møens Klint.

„Næ, sit'en Masse Kriid og sit'en Bøier, der tu' strywes mæ de!" udbrød han.

Se, det var den Forudsætning han mødte med for at bedømme sit Fædrelands skønneste Punkt.

Sammen med en Kunstmaler, en Jæger og en Pengematador besøgte jeg en Gang den jyske Hede. Det var mod Solnedgang, og vi hastede alle tre op fra Dalen, i hvilken vi befandt os, for at se Solnedgangens Guld glitre over den mørke Flade.

Kunstmaleren var først oppe, og han udbrød: „Kunde jeg blot faa Solen til at standse, da vilde jeg tilbringe mit Liv her og prøve paa at male det skønne Syn!"

Derefter kom Jægeren; han lod Ord falde om Heden som et fortrinligt Jagtdistrikt, og da endelig Pengemanden kom frem, var det Hedens Fattigdom, der blev Genstand for hans Bemærkning.

Som i det smaa, saaledes i det store: Hvad Livet er værd, afhænger alene af de Forudsætninger, hvormed det leves. For Børnene er det altid lykkeligt; thi de lever med det rette Sind.

Men det er da Jesu Kristi første Gerning for os, at han fornyer os i „vort Sinds Aand", han giver os Barnets Sind, det, der tør haabe, det, der tør give sig hen, men ogsaa det, der kan juble sin Taknemlighedsfølelse ud.

Og saa kender vi alle Historien om Naman, der var spedalsk, d. v. s. kørt træt.

Han blev tilraadt at dukke sig syv Gange i Jordan — men han foragtede Raadet; det var jo ikke noget. Alligevel gjorde han det — han gjorde det i ringe, men dog i virkelig Tro. Og det vidunderlige skete: Han blev sund som et Barn. Da han var vendt tilbage til den Guds Mand, tilstod han, at Livet havde faaet en hel ny Skikkelse for ham, idet han havde indset, at der paa hele den vide Jord ikke var anden Gud end denne ene. Og saa bad han Profeten om Lov til at tage saa megen Jord, som to Æsler kunde bære.

Den Jord, paa hvilken han havde haft sit Livs største Oplevelse, var bleven ham dyrebar. Ja, naar Himlen bliver prægtig, saa bliver Jorden dejlig, og først da bliver den rigtig dejlig.

„Glæden over Guds grønne Jord
og Glæden ved Guds Naadebord,
de vil ikke triges;
Lærkesang og Klokkeklang,
de kan godt forliges!"

Ja, hvor vilde vi gerne, at vor Ungdom skulde skinne af Kærlighed til det bedste i Verden og væbne sig til en ædel Kamp derfor i det smaa som i det store! Men „elsk ikke Verden, ikke heller de Ting, som er i Verden!" — saaledes siger jo den høje Apostel. Men den samme Apostel siger rigtignok et andet Sted, at „saa højt elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne." Løsningen af denne tilsyneladende Selvmodsigelse er den: Lad Himlen blive prægtig! thi først da bliver vor Kærlighed til Jorden ægte. — —

Ogsaa vi har — naar vi er kørt træt — en Jordans Flod at dukke os ned i: Bekendelsesordet fra Daaben; men ogsaa det synes os saa enfoldigt ringe. Og dog skulde vi gøre det — syv Gange skulde vi gøre det, d. v. s. hver Dag i Ugen. Det skulde nok tendes, at Sindet derved forøgede sin Kraft som Ørnen og lidt efter lidt slængte de Baand af sig, der binder det i Mismod og frastjæler os Livets Højsang.

— — — —

Profeten gik fra Nord til Syd, fra Øst til Vest for at lære sit aandsforladte Folk, hvad Guds Aand formaar.

Og saa kom han ind i en Gaard, hvor Konen tog venligt imod ham. Hun havde ikke den dybe Forstaaelse af, hvad den Mand var: men hun var venlig imod ham, indrettede Værelse til ham ovenpaa med Bord og Stol, nytte, saa tit han ønskede.

Til Løn for denne Gæstefrihed vilde Lampe og Seng, som han maatte be, han unde hende en Gave — men hvad skulde det være? Hun mente selv, at hun intet trængte til; thi „hun boede midt iblandt sit Folk."

Skik og Brug, det vanemæssige var bleven hendes Livs højeste Lov; hun var tilfreds dermed dette var paa en Gang hendes Styrke og hendes Svaghed.

Aaret efter havde hun og hendes Mand en Søn. Da lærte hendes Hjerte at svulme af Glæde. Men kort efter døde Drengen, og Moderen vaandede sig i uendelig Smerte, som kun en Moder kan det. Da bød hun Sædvanens sløvende Lænker — hun brød sig ikke om, hvad den eller den sagde om hendes Færd, hun gjorde, hvad hendes Hjerte krævede. Og saa fik hun sin Søn igen. Glad havde hun været før, dog intet imod, hvad hun nu kunde føle.

Sorgen havde skaffet Plads for en højere Glæde.

„Naar Sorgen den dybe er segnet hen,
og endt er den tunge Klage,
da bliver vi ikke de samme igen;
thi noget bliver tilbage.

Tilbage bliver det dybe Blik,
det fine, lyttende Øre,
og inderst en stille Kirkemusik,
som vi og Vorherre kan høre."

Ja, nu forstod hun, hvad Elias havde at betyde.

Ja, Jesus Kristus vil først forny Sindet, holde det frisk og levende.

Men over for dem, der vil tage imod hans Hjælp, har han ogsaa det ydre Liv i sin Magt.

Sorgen og Glæden er Livets to Stormagter. Nu faar vi at vide, hvad Meningen er med dem: Kun den, der har kendt Glæden, kan føle, hvad Sorg er; men kun hvor Sorgen har renset og uddybet Sindet, kan den rene, høje Glæde bo. Saa følges de da ad, disse to, Haand i Haand for at opdrage Sindet til en Gang at kunne rumme den evige Glæde.

* * *

Livets to Stormagter er Sorg og Glæde — men det har nu alligevel en tredie Stormagt: det onde.

Over for det onde skal der vel kæmpes og sejres, men der skal ogsaa handles dermed som med Ilden; thi ellers vil det udøve sin Tastenspillerkunst paa os, d. v. s. gøre os selv onde.

Mangfoldige Mennesker har kæmpet imod det onde med det Resultat, at de selv er bleven forgiftet af Ondskab. — Syriens Konge sendte ved Nattetid Heste og Vogne og en stor Hær ned for at knuse Profeten og skjøje hans Hus. En af den Guds Mands mange Disciple var staaet tidlig op den Morgen og blev rædselsslagen, da han saa Huset omringet af den mægtige Fjendestyrke. „Frygt ikke", trøstede Elisa ham, „der er flest med os — gaa udenfor en Gang til!" Og nu saa Drengen et ganske andet Syn: Vel havde Fjenderne slaaet Kreds om Huset; men imellem dem og Huset stod en uendelig Skare af Engle, Ildvogne og Ildheste.

Krigstoget blev en Triumf for Elisa, det blev kun til Nederlag og Spot for Syrerkongen.

Der er det af det onde, som er os for stærkt og for stort; den Sten, der er os for stor, maa vi lade ligge, eller som David havde lært at forstaa: stundom er det Visdom at sky, ikke ud i Haabløsheden, men ind til Gud; thi han kan fri os ud af alle vore Trængsler.

Han kan oplade vore Øjne, saa vi ser noget ganske andet end det, der forfærdede os.

„I elskelige, hævn eder ikke selv; thi Straffen hører Herren til, han vil betale" — det har vi godt af at mindes om, naar det onde knuger vort Hjerte.

„Han fører os i Triumf", siger den store Apostel. Ja, selv det onde skal tjene vor Sejr, om vi kan lære den rette Kampmaade.

Og saa fortælles der om en skaffels Enke, der ved Mandens Dødsfald var styrtet i den yderste Nød: Hendes Sønner skulde udleveres som Trælle for at bøde paa hendes Gæld.

Intet havde hun i sit Hus at knytte noget Haab til — kun en Smule Oliekar.

„Godt", svarede Profeten, „laan saa mange tomme Oliekar, som du kan overkomme, og sæt dem ud i dit Køkken. Gaa med dine Sønner ud i Køkkenet og luk Dørene efter eder, og saa skal du øse i dem alle!"

Da skete det Underværk, at alle de tomme Kar blev fulde af den kostbare Olie. Værdien af denne Olie var mere end tilstrækkelig til at betale Gælden med; der blev et stort Overskud for Moderen og hendes Sønner at leve af.

En gammel Præst fortæller saaledes: Vi var tre Søskende, der gik i Randers Latinskole; vor Moder sad Enke og havde det smaat nok. I en Juleferie skulde vi gøre vor Moders Regnskab op; men at — der blev et stort, stort Hul, og vore forbavsede, forknytte Ansigter udtrykte det Spørgsmaal „Hvorledes skal det dog gaa, arme Moder?"

„Naa, Drenge", sagde vor Moder med et tillidsfuldt Blik, „I lærer saa meget, saa I maa kunne sige mig, hvad der skal fylde dette Hul."

Nej, det vidste vi virkelig ikke.

„Det skal Guds Velsignelse", svarede hun sig selv, og den Maade, hun sagde det paa, gjorde hende dyrebar for mig.

I vore Dage fremkommer saa mangt et Hul i Regnskaberne; maatte vi da huske den store Trøst: Blot vi har tilstrækkelig Plads til Guds Velsignelse, da skal denne aldrig skuffe.

Engang var gamle Abrahams aandelige Finanskasse udtømt; det synes ham, at „hans Liv gik hen uden Frugt".

„Gaa udenfor og tæl Stjernerne", sagde Gud Herren, „thi mangfoldig som Stjernerne skal din Frugt vorde".

— — — —

Menneskelivet er som det bølgende Hav: snart ruller det bort fra Gud, saa kommer det tilbage igen. Men et fast Livsforhold faar vi ikke med ham, før hans Naade bliver Forholdets Grund, og hans Naade er den: at han renser Sindet, gengiver os Barnets Sind. Da lærer vi at se, at Livets to Hovedstrømme kommer fra det malmrigeste Bjerg i Verden: Guds Barmhjertighed.

Og da lærer vi at fly det onde for at hvile ud i hans Almagts Favntag.

Og endelig — naar Røsten vil belære os om Livets Fattigdom — aabner vi vore fattige Gemmer for hans uendelige Velsignelse.

Da forvandler Livet sig ikke fra et straalende Morgensyn til en farveløs og blytung Aftensky — da bliver den Dag, der gryr i Øst, rigere end den, der gik ned i Vest.

Da — i Modsætning til Danaidernes Kar — lader Livet sig mætte med den Herlighed, som intet Øje har set, intet Øre har hørt, og som ikke har været anet af noget Menneskehjerte.

Da bliver Lidelsen os kun en Paamindelse om, at salige er de, som græder; thi de skal se Gud!

Og endelig: da bliver vort Arbejde ikke forgæves; thi hans Miskundhed er fra Slægt til Slægt.

Saaledes har det store Indskud forvandlet Livet, saa vi med Sandhed tør synge derom:

„For mig blev ikke Livet en usel Parodi,
for mig blev det saa kraftig en Skole,
jeg aner gennem Striden en evig Harmoni
fra Støvet til de yderste Sole!"

Smaatræk fra Missionsmarken.

(Efter „Missionary Review" ved M. L. B.)

Bispop Thoburn fra Indien, som for Tiden er paa Besøg her i Landet, tilbragte de sidste tre Uger før hans Hjemrejse, paa Visitats i Rajputana og Gujerat. Han siger:

„I alle de 44 Aar, jeg har været Missionær, har jeg ikke oplevet Mage til det, jeg var Vidne til paa denne Tur. Paa hvert Sted var der en stor Skare af Daabskandidater, og Møderne var af overordentlig Interesse. Jeg var særlig overrasket ved at se den store Forandring, der var sket med de forældreløse Børn, baade Drenge og Piger, som var bleven opsamlet under Hungersnøden for to Aar siden. Nogle af disse er nu Ynglinger fra sekten til atten Aars Alderen, og ikke faa af dem viser Tegn paa stor Brugbarhed i Fremtiden. Alle disse var dog for længe siden døbte, og disse, som nu skulde døbes ved denne Lejlighed, var Folk fra de omliggende Landsbyer. Alle kom til Fods, og mange, baade Mænd og Kvinder, havde gaaet lange Veje for at være til Stede, flere Hundrede 10—12 Mil. Ved et Møde døbte jeg 834 Personer. Det var en Begivenhed af overmaade stor Interesse.

Missionærerne beklagede, at flere Hundrede Daabskandidater ikke var til Stede, begrundet paa, at Pesten hærger paa mange Steder i Distriktet."

— — —

Past. Henry Fairbank, Rahuri, Indien, skriver, at der i hans Sogn er 2000 Kristne i 10 organiserede Menigheder. Han har dertil 22 Skoler med ca. 800 Børn, 19 Udstationer med 57 indfødte Præster, Evangelister og Lærere. Pastor Fairbank siger: „Folkene er meget venlige over for Missionærerne og det Budskab, de bringer; der er større levende Trang til at høre Evangeliet end nogen Sinde før. Det ser ud, som om alle Stænder er rede til at høre det glade Budskab. Dersom der var Mænd nok til at prædike og Penge nok til at opholde dem, da vilde det store Distrikt danne en villig og tilmed ivrig Tilhørerkreds."

— — —

Der har i den senere Tid været stor Fremgang i den presbyterianske Mis-